

Kroniek van een ongeborn renner - 4

Het pijpt bussestelen.

(Wie of Wat is "Het" ?!)

't Is eens iets anders dan : "Het regent pijpestelen". Wie of wat is "Het" in dit geval ? *Het* hing al in de lucht sinds zondag, maar toen was het zomer. Nu pijpt *het* bussestelen. *So what...*

De val van Armand was volkomen nutteloos. Eerst aarzelend, dan onvermijdelijk voluit. De Keien van de Koppenberg zijn Onweestaanbaar. Toch viel Armand niet zomaar. Armand viel *voornaam*. Alles aan Armand straalt voornaamheid uit : zijn benen (de mooiste van het peleton), zijn haar, zijn fiets, zijn houding, zijn gouden kies. De draagwijdte en het timbre van zijn stem. Zijn aanwezigheid *tout court*. Het oogt bijna aristocratisch, tegelijk schalks en ruitelijk, ei zo na adellijk. Ook op adel staat geen leeftijd.

Toch was Armand's val nutteloos. Het deed niets ter zake. En wel hierom. Deze rit was er een zoals een "off day" voor Tiger Woods die tijdens het nemen van zijn 17^e hole de hik krijgt. Of voor Brigitte Becue, die zich net voor de afsprong voor de Olympische Finale realiseert dat ze haar pil had vergeten in te nemen. Gevolg : panen benen, en ze duikt zich een vals gebit op haar startblok. Of voor de Hollanders (een nieuwe inspiratiebron voor Peter Handke) : "De Angst van de Hollander voor het Nemen van een Strafschop". 't Is toch al t'hope te gare geen avans.

De Rit werd geReden in Rekker formatie. Nu is elastomeerchemie niet direct mijn ding, maar wat ik geleerd heb is dit : het kost veel energie (kollektief zowel als individueel), en het brengt niets op. 't Is te zeggen : het draagt niet bij tot een aangenaam potje afzien des zondags voormiddags. Het afzien was voor een groot deel onaangenaam.

Zoals Eric gevat opmerkte : "Er zat geen schuif in, vandaag...". Een zweem van spijt klonk door in de boventonen van zijn stem. Als wou hij zeggen : "Maar ja, 't is toch al t'hope te gare geen avans..." Zelfs een driemans voorhoede, als een nadar afsluiting tegen een onbestemde Witte Woede, kon de Vurige Voorhoede niet onder controle krijgen. Het einde van de wereld leek even nabij, maar morgen wordt het toch beter.

Terug naar Armand. Anderen vallen majestueus. Met gebroken armen, benen, vingerkootjes of carbon achtervorken tot gevolg. Zoniet Armand. In Afrikaanse stijl lacht hij zijn hagelwit gebit bloot, springt fluks weer op zijn koolstofvezelen ros, en peddelt zichzelf naar de kop van het peleton. Als lijkt hij gelouterd, ontdaan van alle twijfels, klaar voor een monsterrit naar de Calvados, een Koppenbergkassenkus koesterend op zijn linker wang.

---oooOOOooo---